

Dea Davidson

Remény a japán keresők számára

Hálószobájának ablakán kibámulva 2005 tavaszán a 49 éves *Michiko* számára nem sok minden volt, amiért érdemes élni. Súlyos betegségtől és depressziótól sújtva *Michiko* egyetlen forrása, amiből válaszokat meríthet: tíz éve követője a *Shinnyo-en*-nek – ami egy buddhista tan –, mely még büntetéssel is fenyegette, ha kilép a csoportból a csalódása miatt.

Hiú reménykedéssel egy fitneszklubba kezdett járni, hogy a lelkén könnyítsen. Egy japán hívő barátságán keresztül *Michiko* meghallotta a Szentlélek hívását. Egy házi összejövetelen egy koreai dicsőítő éneket – „Szeretetre születél” – énekelve *Michiko* megnyitotta szívét Istennek.

„Ahogy az éneket hallgattam, nem tudtam visszafojtani a könnyeimet – emlékszik vissza. Az első dolog után, amit a pásztor mondott – »Azért születél, mert Isten szeret« –, megértettem, hogy azért vagyok itt, mert Isten teremtett és szeret engem.”

Ma már nemcsak *Michiko*, de férje, *Naoyuki* is hisz Jézus Krisztusban. Ez azoknak a magoknak a gyümölcse, melyeket akkor vetettek el, amikor 40 évvel ezelőtt a missziós iskolába járt. Akár csak a *Rokko* néven ismert, emberi kéz alkotta sziget esetében, melyen *Michiko* lakott, Isten is felhasználta *Michiko* elvesztegetett életét, hogy valami gyönyörűt alkosson belőle, akkor is, amikor újraépíti *Michiko* házasságát a krisztusi alapokon.

Az ellentmondások népe

Kívülről Japán átvette a nyugati életstílust, és sikereket ért el a vagyon és a technológia felhalmozásában. Valójában azonban a japánok egy hagyománytisztelő nép, akiknek mindenük megvan, kivéve egyvalamit, amit félnek vagy átallnak elfogadni: a Jézus Krisztussal való kapcsolat. Ahogy a család és a társadalmi elvárások miatti *ijime*, avagy társas nyomás határozza meg a japánokat, egyre többen fordulnak a materializmushoz, humanizmushoz és a kultuszukhoz, hogy válaszokat találjanak életük kérdéseiben.

Japán az ellentmondások népe a Shinto-szentélyektől a futurisztikus nagyvárosokig, a hatalmas szumó-birkózóktól a gothic-fiatalokig (a gothic szubkultúra nálunk a rocker és/vagy az emo képében van jelen), a szertartásos teaházaktól a Starbucksig (olyan, mint a McDonalds, csak kávézóban, nálunk is van). Több mint 127 millióan élnek ezen a Kalifornia-méretű szigetcsoporton. Japán egyike a föld legsűrűbben lakott országainak, egy négyzetmérföldre 800 lakos jut.

A japánok vendégszerető természetükkel és csendes mosolyukkal a felmenő generációktól örökölt kulturális szabályai szerint élnek. Egy japán közmondás kitűnően összefoglalja az elvárásokat: „Csak azt a szöveget lehet kalapálni, amely fejjel felfelé áll.” Az alkalmazkodás, beilleszkedés törvénye a hagyományos animisztikus vallásokhoz való ragaszkodással együtt alkotják az evangélium terjedésének legjelentősebb akadályát.

Inkább közönyösség, mint ragaszkodás

Japánt „a nyolcmillió isten földjeként” is emlegetik, mégis a legtöbb japán inkább közönyös, mint ragaszkodó a hitet illetően.

A legtöbben a sintoizmusból és a buddhizmusból kevert vallásokban vallanak hitet. Az ősi sinto vallás az ősök tiszteletét és az istenek félelmét hangsúlyozza, valamint számos imát és babonás gyakorlatot is tartalmaz. A buddhizmus a hatodik században jelent meg, és összevegyült a sintoizmussal.

Buddy Brents misszionárius így fogalmaz: „Rendeteg szellemi erődítmény van. A japánokat megköti az attól való félelem, hogy a többi ember mit gondol majd róluk, ha kereszténynek lesznek.”

Kevesebb mint egy százalékuk vallja magát Krisztus követőjének. Mivel ilyen kevesen járnak hagyományos gyülekezetbe, a misszionáriusok a kapcsolati evangelizáció eszközével keresik az elveszett embereket. A megközelítés magában foglalja a létező csoportokhoz – sportklubokhoz, foltvarró és főzési tanfolyamokhoz, üzleti csoportosulásokhoz – való csatlakozást, hogy kapcsolatokat építsenek és megosszák az evangéliumot.

Nem egy könnyű menet, de a japán lelkekben meglát-szik Isten munkájának gyümölcse. Ahogy Isten munkája városról városra halad Japánban, *Carlton Walker* misszionárius olyan érzésről számol be, melyet horgászás közben édesapja élt át, mikor jó fogása volt. „Egy nap jó fogásunk volt – mondja Walker. És azt mondtam: »Nagyszerű napunk van, igaz, apa?« Mire ő azt felelte: »Valóban, de nem tudok nem gondolni azokra a halakra, amik még mindig a tóban vannak.«”

A japán baptisták misszionáriusai a kapcsolati evangelizációval érik el Krisztus számára a japán tömegeket.

*The Commission, 2007
Ford.: Lukács Dániel*